

af drift af hensyn til os alle sammen, hvad ville så være mere oplagt, end at fællesskabet overtog den del og købte den? Det ville vi selvfølgelig få nogle nye problemer med, for vi ved jo godt, at den slags arealer ikke bare kan ligge hen. De skal faktisk passes og vedligeholdes, hvis de skal have en fornuftig udvikling.

Men det, det drejer sig om, er, at vi som samfund, som fællesskab bliver enige om, at fordi vi er blevet klogere, skal visse dele af erhvervsarealet tages ud af omløb. Er det så ikke helt oplagt, at vi så må sige som fællesskab: Vi overtager de arealer, men vi overtager dem på en sådan måde, at vi beder de mennesker, der ejer dem i dag, om at passe dem, men vi er godt klar over, at de ikke kan underlægges normal drift? Er det ikke en helt naturlig ting?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg tror bestemt godt, man kan forestille sig nogle situationer, hvor det er relevant, at det offentlige køber jorden og derefter forpagter den ud. Det kan især være tilfældet, når der er tale om bredere naturbeskyttelseshensyn, og når der kan være tale om, at det offentlige ønsker at få adgang til nogle bestemte geografiske positioner. Men ikke som generel strategi, når vi taler om bræmmer langs danske vandløb. Her er det ikke relevant, men det kan være et indslag i debatten, bestemt ja.

Fra Enhedslistens synsvinkel mener jeg også, man kan tænke sig, at det bliver dyrket som landbrug. Vi ønsker sådan set ikke, at der bliver mindre landbrug i Danmark. Vi ønsker en omlægning af landbruget, og nogle steder er der behov for, at der dyrkes langt, langt mere ekstensivt, end der gøres i dag.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Skal jeg forstå det på den måde, at hr. Søren Kolstrup ikke mener, at når vi taler om vandløb, søer og i det hele taget økologisk sårbare områder, som hr. Søren Kolstrup ville kalde det, har alle bredder af vore vandløb og vore søer i virkeligheden behov for naturbeskyttelse, og at vi, når vi tager dem ud af omløb rent driftsmæssigt, må tage konsekvensen af det?

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

I nogle tilfælde vil der være tale om, at disse områder kan samvirke med en anden type

landbrug – et landbrug, som, havde jeg nær sagt, er mere nænsomt over for naturgrundlaget. I andre tilfælde, men jeg tror, det bliver enkelttilfælde, tror jeg godt, den naturbeskyttelsesidé kan bruges. Men egentlig er jeg mest tilhænger af omlægning, for i selve begrebet beskyttelse ligger der jo også noget unaturligt. Arealerne skal ikke beskyttes, vi skal bare omlægge og tænke mere fornuftigt over, hvad vi rent faktisk gør. Det er hovedprincippet, men i en række tilfælde vil jeg ikke afvise tanken om naturbeskyttelseslinjen.

Thorkild B. Fransaard (FRI):

Som alle andre debatter om forslag, der vedkommer landbruget, endte også denne debat med at blive en stor miljødebat, og så kommer skillelinjerne jo frem her i Folketinget. Regeringen og partierne bag regeringen mener jo, det er landbruget, der alene er skyld i forureningen, mens den anden side af salen, som Frihed 2000 tilhører, mener, at forureningen er noget, vi alle er skyld i.

Men jeg vil forholde mig til de to beslutningsforslag, som for mig at se handler om noget andet. B 125 handler om, at det offentlige skal give en kompensation for noget, som det offentlige har lagt beslag på. Så enkelt er det, og det må være rigtigt i et retssamfund, at det offentlige skal give en kompensation, når man lægger hånd på noget. Men det har ikke været tilfældet, og derfor er det dejligt, at Kristeligt Folkeparti og Dansk Folkeparti nu har fremsat dette beslutningsforslag.

Jeg ved, at for nogle lyder det ikke som andet end en bagatel. Det er kun et mindre beløb, hver landmand kan få som kompensation for, at det offentlige har lagt hånd på 2 meter langs vandløbene, men det betyder alligevel meget for den enkelte landmand. Ikke bare beløbets størrelse, men endnu vigtigere at der ydes en retfærdighed over for vedkommende, når det offentlige har grebet ind i hans ejendomsret.

Jeg er sikker på, det er retfærdighedsprincippet, der er det vigtigste for den enkelte landmand, og derfor vil en kompensation også være med til at dæmme op for den utilfredshed, der er om lovgivningen på dette felt. Derfor vil det være rigtigt, for at landbruget igen kan få tillid til den besluttende forsamling herinde, at man i retfærdighedens navn giver en kompensation for det, der nu er lagt beslag på, og derfor er det kedeligt, at debatten har udviklet sig til en debat om, hvad man mener om miljøet, og ikke